Veckokrönika från Sverige

Speciellt meddeladt denna tidning genom Svensk-Amerikanska Pressbyrån i Stockholm.

Öfverlämnandet af San Francisco-svenskarnas pokal till kung Gustaf. — Prinsessan Marias hem vid Stenhammar. — En ny uppfinning inom försäkringsrörelsen "Besättningsförsäkring". — "Furusundsluft". — Frans Hedberg, de svenska författarnas nestor, död.

Den utomordentliga svensk-amerikanska beskickningen från Amerika gästar nu vår hufvudstad, som ni antägligen redan vet och nu har den uppvaktat kung Gustaf, framlämnat presentkort med fotografi af silfverpokalen, ty den skimrade med sin frånvaro, den var försenad. Och så ha de varit på supé hos kungen. Och så har där hållits tal för dem, inte hos kungen, förstår ni väl, men om jag inte missminner mig lär det hållits på Kronprinsen och där framgick, bland annat, den tydning Sverige-svenskarne bildat sig om svensk-amerikanarnes känslor med hänsyn till oss härhemma, nämligen att svensk-amerikanerna äro under ombildning till amerikanska svenskar; en liknande omstämning önska de bland svenskarna i hela världen men framför allt någonting motsvarande bland svenskarna i Sverige. Vidare påstod man att just den uppryckningen redan skett och är under vidare oemotståndlig frammarsch. Att amerikaförsvenska svenskarna öfver hela världen blir nog en svår uppgift. Lättare och ganska klokt är en annan plan i tilltalande svensk riktning, den att under någon tid i sommar mottaga i svenska hem en del barn tillhörande svenska kolonien i Berlin. Detta besök i Sverige skulle, menar man, motverka den förtyskning, som de genom sin omgifning ständigt äro utsatta för. Då nu se hur denna beaktansvärda plan utfaller. Hur som helst ser det ut som Sverige på sitt nationalprogram nedskrifvit sången: "Jag samlar dem alla."

•

Vår nyaste prinsessa lär tala svenska mycket klart och rent. Det påstå de som hörde henne tacka direktör Sandberg för hans vackra välkomsttal till hertigparet och den sångarhyllning, tvåhundra strupar stark, som under hans anförande höjdes till Södermanlandshöfdingen och hans bruds ära. Och kan ni tänka er hvilka böcker, som fått plats på hennes lilla enkla bokhylla af ek i skrifrummet på Stenhammars slott, hennes sommarresidens? Jo där står "Odhners stora lärobok i fäderneslandets historia", Lagerlöf, Heidenstam ("Karolinerna", Lundegård "Drottning Margareta"), Bellman, Starbecks och Karl Blinks historiska berättelser, Thomas "Sweden and the Swedes", samt Buster Browns pojkstrecksbilder. Detta kommer således att utgöra hennes älsklingslektyr under sommaren. Denna lilla bokförteckning kommer nog i en framtid, då hon hunnit mogna i lifvet och stadgats i sina åsikter om sitt adoptivland och sina förhållanden att utgöra ett talande vittne om hvad hon var då hon kom hit, ung, glad, lycklig, älsklig och tillmötesgående. Förresten lär Stenhammars slott vara rent förtjusande både hvad utsikten, läge och inredning vidkommer. Vestibulen är målad i läcker ljusgul färg. Ett vildsvinshufvud, hjort- och rådjurshorn, troféer från prinsens jakter, speglar och växtgrupper utgöra hallens prydnader. Prinsessan Marias salong är förtjusande med förgyllda möbler i empire, kläddа med lilasfärgadt siden. De stora fönstren i prinsessans skrifrum släppa till fullo in den wackra utsikten öfver ängar, skog och sjö, ty de gula gardinerna äro för detta ändamål så smala som möjligt. Dessutom prydes rummet af ljusa tapeter med små rosenkransmönster. Möblerna, sekretären m. m. äro från Karlsruhe, en gåfva af drottningen, ljusgrågröna med hvita lister. Porträtt af föräldrar och släktingar hvaribland faderns inom svart skinnram, prydda väggarna. Vare sig det är af försvenskningsbegär eller täck, ungdomlig behagsjuka, nog af prinsessan kommer att härute anlägga den prydliga och måleriska vingåkerdräkten, som äfven skall bäras af hennes hofdamer.

•

Medan vi nu är som bäst i färd med furstliga bosättningar på Stenhammars slott, erinrar jag mig ett utmärkt företag, som möjliggör för andra dödliga med små tillgångar och stor bosättningslust att möblera sitt lilla anspråkslösa hem. Jag menar nu de så kallade "Bosättningsförsäkringen" som är grundad på samarbete mellan Försäkringsaktiebolaget Skandia och Aktiebolaget Nordiska kompaniet, hvarigenom män utan förmögenhet men med stadgade årsinkomster på billigast möjliga villkor kunna åstadkomma en solid bosättning och på samma gång i viss mån betrygga den familj, som grundas. Så t. ex. kan man för en bosättning, som kostar 1,000 kr., betala en fjärdedel 250 kr. och resten med en i Skandia tagen kombinerad lif- och kapitalförsäkring. Den för försäkringen belöpande årspremien skall köparen under en tid af tio år eller till tidigare död indbetala till Skandia och lefver köparen vid de tio årens slut har han ett skuldfritt bo och en lifförsäkring å 750 kr., för hvilken en lägre premie än den vanliga därefter utgör till 65 års ålder eller tidigare död. Skulle köparen dö redan efter första premiebetalningen, äga hans efterlefvande ett skuldfritt bo och erhålla därjämte kontant utbetalt lifförsäkringens belopp i antagna fall 750 kr. Blir köparen genom sjukdom eller olycksfall helt eller delvis invalid, befrias han helt eller delvis, i förhållande till invalidens-graden, från betalning af premier för båda försäkringarne. Köparen blir dessutom delaktig i vinsten å Skandias lifförsäkringsrörelse. Enligt hvad jag förstår är detta en god sak och ha vi således antagligen inte så få bröllop eller äktenskapliga föreningar att vänta till hösten. Förberedelser äro i full fart vid brunns- och badorter.

•

Huruvida några dylika partier kommer att uppgöras härute på Furusund, därom blir jag nog inte i tillfälle att yttra mig, ty den hänförande, bedårande Furusunds-fjärden förtar alla betraktelser öfver nästan. Naturen härute ger tankarne en helt annan riktning. Villan Solklinten, generalkonsul Fribergs sommarresidens, där er korrespondent för närvarande vistas, bjuder icke allenast på landslifvets komfort, utan äfven på de mest olikartade utsikter, nya vyer, nya stämningar från hvarje fönster. Från verandan ser man fyra mil långt utåt segelleden. Dagen ända passera in- och utländska fartyg, yachter, segelskutor och roddbåtar förbi i liflig omväxling. Amerikanska flaggan vajar från villans fasad och den svenska hälsar de förbifarande från den grönskande stranden. För att nu tala litet närmare om Furusund förbigår jag dess naturskönhet, alla veta ju att platsen bär namnet "Östersjöns pärla", och berör i stället det rent praktiska. Vi ha här 6 hotell med tillsammans 170 rum och 250 bäddar. Samtliga villor äro fullständigt möblerade och de flesta nyrestaurerade samt försedda med lackerade möbler i allmogestil. Flera villor äro omgifna af stor och vacker barr- och löfskog, däribland en hel del hundraåriga ekar. Här finns godt rikligt med dricksvatten, mjölk, bageri och konditori, speceri-, diverse- och slakteriaffärer, kort varuhandel, fotografiatelier, rak- och frisersalong, damfrisering, post-, telegraf- och tullstationer samt riks- och allmänna telefoner, förutom allt hvad en tidsenlig badort har att bjuda på. Last but not least kunna vi bjuda på segelplatser, rodd, trips by motorboat, fiske, jakt, tennis, rid- och åkturar och i en solig krok med skön sandmark ett barnbadhus jämte präktig lekplats. Men vi få inte glömma Furusundsluften — ren, hälsobringande och inspirerande. Också ljuder i de mest sprittande, lifligaste toner från salongen den allra nyaste two-step Sverige har att bjuda på, komponerad på platsen af fru Elsa Löthner Rahmn. Det är "Furusundsluft" genomgående frisk och anslående. Kronobergarne spela den i Berns och då sommargästerna flytta in i höst hälsas de på operaterassen med flera platser af "Furusundsluft".

•

Något annat gripande och högtidligt försiggår inom oss i fall vi gå att gästa Vaxholm dessa dagar. Där hvilar Frans Hedberg, den gamle käre skriftställaren, som vi därute känner så innerligt väl genom hans sceniska alster. Hans begrafning bevistades i Jakobs kyrka af konstens, litteraturens och scenens mest framstående personligheter. Vid kistan talade kyrkoherden Fries och framhöll hurusom med Hedberg en representant för det gångna seklets konst och kultur gått till sina fäder. Han talade om hur svårt det var att värdesätta ett lifsverk, så rikt och mångsidigt och utfört så tyst och anspråkslöst som den hansofnes. Han hade varit äkta svensk i sin konst och segt fullföljt sin själs innersta kallelse. På så sätt hade han lyckats inblåsa en lefvande ande i sitt verk, hvilket också skall blifva evigt, ungt och skönt. Talaren framhöll hur Hedberg diktat om vårt land och våra fäder, om det svenska folkets lif i helgd och söcken, i lek och allvar, och han hade lärt oss att älska den vrå af jorden, som heter Sverige. Frans Hedbergs minne skulle, därom var talaren öfvertygad, lefva, ej blott diktarens utan äfven människans.

Kistan fördes sedan till Vaxholm såsom han själf önskat. Följet var ej stort. Den aflidnes maka förd af äldste sonen Tor, som gjort den långa resan från Italien för att närvara vid faderns bår, de öfriga barnen samt några gamla vänner. Men vaxholmare och sommargäster slöto sig till de sörjande och vid grafven stodo skaror af folk. Åter några varma ord från kyrkoherdens läppar till tack för hvad Hedberg varit för anhöriga, för det vackra han i sin diktning skänkt samt för hans varma hjärtelag. Och så lyste han frid öfver grafven. Och nu sofver Hedberg under lindar och björkar på den gamla skärgårdskyrkogården.— Ja mycket gammalt och godt går bort. Hvad bjuda väl de unga på?

A. L—r.

Stockholm den 20 juni 1908.

DEN FÖRLORADE SONEN.

Af **Olof L. Sjöström.**

I kanten af den lilla byn låg handelsboden, hvars hvita fönsterluckor bjärt stucko af mot husets gräsgröna väggar. Mot vägsidan var framför huset uppfördt ett slags bom, antagligen dels för att hålla gården fri och dels anbinda hästarne vid, då någon skjuts stannade där utanför. Handelsmannen själf— en 50 års karl med ett vänligt rödlätt ansikte och kloka ögon — stod lutad mot densamma i bara skjortärmarna, kisande bortåt den solbelysta landsvägen, som från skogsbrynet i en vid båge ledde bort till byn. Han hade fått syn på en vandrare, som långsamt närmade sig, och hans skarpa ögon eller kanske rättare hans instinkt sade honom, att denne vandrare var en främling.

Till denna afsides plats kom sällan någon främling med undantag af då och då någon galen, framstormande cyklist, som skrämde barnen och kreaturen och bragte alla byns hundar till raseri. En hygglig gammaldags vandrare var som sagdt en ovanlig sak, och därför emottogs hvarje dylik af byns invånare med ett visst sympatiskt intresse.

Hvad särskildt handelsmannen beträffar, så hyste han, alltsedan han som vandrande gesäll strukit land och rike kring, för hvarje sådan vandrare ett alldeles särskildt intresse, och för honom var det i själfva verket som en liten högtid, då någon dylik förirrat sig till denna undangömda vrå, dit ödet kastat honom själf.

Främlingen nalkas allt mera, och snart kunde handelsmannen se, att den ankommande icke var någon gammal man, om ock stegen voro trötta och dröjande. Han klängde sig upp på bommen och satt där, dinglande med benen i afvaktan på, att den främmande skulle hinna fram. Inte för ett ögonblick släppte han honom ut sikte, fastän han bemödade sig om att dölja det så mycket som möjligt. Långt innan främlingen kom så nära, att han kunde hälsa god dag, trodde sig handelsmannen vara på det klara med, hvad det var för slags figur.

"En som varit mycket med," mumlade han, då han hos den kommande trodde sig upptäcka en högre färg än den, som kunde tillskrifvas värmen och rörelsen. "Och en 'herre' till på köpet," fortsatte han sin monolog, då han såg den visserligen nötta och dammiga men efter modernt snitt skurna dräkten.

Pustande stannade vandringsmannen framför bommen, från hvilken handelsmannen nu gled ned.

— Varmt i dag, sade han, i det han lyfte af hatten och torkade sitt ansikte och sin kala hjässa på en endröd näsduk. På så nära håll fann handelsmannen fullgoda bevis på, att han bedömt den främmande rätt.

Den i sig själf vackra örnnäsan vanpryddes af en oräknelig massa små rödblå karbunklar, som gaf den en allt annat än tilltalande färg och förlänade något löjeväckande åt de ursprungligen ädla anletsdragen. Det syntes allt för tydligt att mannen "varit med".

Med frånräknande af den andel ett oordentligt lefnadssätt kunnat ha i hans härjade utseende skulle man kunnat uppskatta hans ålder till omkring 40 år.

— Har ni ett glas svagdricka att bjuda på frågade han i det han med sammanvikta näsduken strök tillbaka de glesa, bruna mustascherna.

— Jo, det finns, svarade handelsmannen gemytligt, och gick genast in efter det begärda, under det främlingen intog hans plats på bommen.

Han såg sig nyfiket omkring, granskande, som om han någon gång förut varit på denna plats, och nu ville se, hur mycket han kände igen af den. Han måste sluta granskningen, då handelsmannen kom tillbaka med det begärda, serveradt på en bricka.

Främlingen drack långsamt ur glaset och fyllde det på nytt.

— Ni bör synnerligen vackert här, sade han, i det han ånyo förde glaset till munnen.

— Det gör vi, svarade handelsmannen och såg sig omkring, liksom för att öfvertyga sig om, att han icke sagt annat, än hvad han kunde stå för. — Man bör ju för resten ha någon ersättning, för det man bor så här långt ifrån all ära och redlighet, skrattade han.

— Nå— nå, replikerade främlingen, jag skulle annars förmoda, att dessa saker voro att påträffa oftare här än mången annanstans.

Han log ett menande leende, som icke var utan sitt drag af bitterhet. Det märktes, att han var en man, som gjort mindre angenäma erfarenheter i lifvet.

— Äh — ja, återtog den andre, jag menade just inte precis heller så, som det hördes. Jag ville egentligen ha sagt, att vi ligga så aflägset, så långt från stad och järnväg, att man stundom känner sig, som om man vore ensam på hela den här planeten.

Han gick för att expediera en ny kund, en gammal, krokig bonde, som med möda stapplade framåt, stödd på en käpp. Gubben stannade ett ögonblick nedanför trappan och rätade med svårighet upp sin böjda rygg.

— Ni börjar bli gammal, Börje, sade handelsmannen, i det han gick före uppför trappan.

Den andre såg intresserad ut, och handelsmannen fortsatte utan att vänta på svar.

— Jag vet knappast hur det kommer sig, men jag tycker alltid, att jag ömkar den gamle mannen framför alla andra. Annars finns det ju gamla och fattiga stackare i öfverflöd, gunås. Men den här gubben har en gång varit den förnämste i vår socken. Han ägde ett stort hemman, blef rikt och lyckligt gift och hade det bra på alla sätt och vis. En son hade han — enda barnet för resten — och den afgudade föräldrarna, så att det var både synd och skam åt. Men det hämnade sig minsann.

Naturligtvis var deras son rent för god för att bli landtbrukare, och därför skickades han in till stan för att studera. Ja, bevars, något dumhufvud var han visst inte, och läsningen gick i början alls inte illa. Allt efter som han hann med at skaffe sig kamrater, lämnades emellertid studierna vind för våg. Det kom bref på bref hem med begäran om pengar, och fadern, stackars dumbom, så länge han hade några. Han tog inteckning i gården för att kunna tillfredsställa pojk-odugligens alltjämt växande kraf, ty han hoppades ju alltid, att sonen till sist skulle bli något. På detta sätt gick det, tills allt strukit med och den förmögne mannen blifvit alldeles utfattig. Kort efter det gården sålts på konkursauktion, dog hustrun af sorg och gråmelse, och detta knäckte mannen fullständigt. Han blef på en gång gammal, nästan likadan, som man ser honom nu, samt underlig till hjärnan, och han lefver alltjämt i hoppet, att sonen skall komma tillbaka. För min del är jag säker på, att detta aldrig skall inträffa, fast jag naturligtvis inte har hjärta att säga honom det. Säkerligen har sonen blifvit en stackare, som om han än lefver glömt såväl modern, till hvars död han var skuld, som fadern, som han bringat till tiggarstafven.

Främlingen har under åhörandet af denna berättelse suttit stel som en bildstod. Hade handelsmannen, där han stod nedanför bommen, händelsevis kommit att kasta en blick upp i den andres ansikte, skulle han blifvit förskräckt öfver det uttryck af bitter sorg, ja, förtviflan, som lagt sig däröfver. Man han märkte ingenting.

Då han slutat, hade den främmande åter kunnat sansa sig, och i hans yttre märktes ingen förändring. Men han var tyst och sluten, och med samtalet var det jämt slut till stor missräkning för den välvillige handelsmannen som bespetsat sig på en stilla pratstund.

Många ord hade denne icke fått ur den egendomliga främlingen, när denne efter ett kort afsked bröt upp. Främlingen förändrade uppförande hade satt myror i hufvudet på honom, men när han fick se den främmande draga samma väg tillbaka, som han nyss förut kommit, kände hans nyfikenhet och undran knappast några gränser.

Hvad han särskildt lade märke till var, att mannen icke nu, såsom då han kom, gick sakta och släpande utan med spänstig och kraftig gång. Han gick såsom en, som har satt sig ett stort mål före, och som beslutat att nå detsamma, kosta hvad det vil.

•

Den gamle bondens aning blef denna gång besannad. Ett par veckor härefter erhöll han bref från sin son. I brefvet, som inneslöt en mindre summa penningar, meddelade denne att han inom kort själf ville komma för att taga den gamle till sig.

PÅ FÖRBJUDNA VÄGAR.

— Nej, min flicka, det blir som jag har sagt! Aldrig kommer du att gå på den där maskeradbalen. Baler i och för sig själfva äro en styggelse, men sådana där tillställningar äro rent af ogudaktiga, där folk spökar ut sig i alla möjliga och omöjliga kostymer. Och alla som gå dit skämmas ju också efter som de ha sådant där otyg för ansiktet och inte våga se hvarandra i ögonen som annat hederligt folk. Och hvad är det för folk som kommer dit sedan? Lättfärdiga slynor och oblyga löjtnantssällar. Och det där nöjet tycker du är lämpligt för en respektabel flicka?

Det var min moster som höll den där straffpredikan. Det skulle nämligen bli stor konstnärskarneval och jag hade så gärna önskat få vara med, dels af pur nyfikenhet förstås, och dels för att få tillfälle att en hel kväll vara i Ludvigs sällskap. Jaså, ni vet inte hvem Ludvig är? Jo, det är min man det, och på den tiden min trolofvade. Ja, d. v. s. att vi då ännu bara voro hemligt förlofvade, ty hvarken morbror eller moster kunde tåla militärer, och som jag till en viss grad var beroende af dem, kunde vi endast träffas då och då i smyg, till dess Ludvig vunnit befordran eller något annat tillfälle kunde yppa sig för att eklatera vår förlofning. Hvarje tillfälle, som vi kunde träffas togo vi därför i akt, och ett så öfverdådigt lämpligt som det som nu erbjöd sig voro vi ej hågade låta gå oss ur händerna.

Men moster var obeveklig. Jag hade bedt henne om lof, och då hade hon svarat det ni nyss hörde. Så hade jag antydt att jag blott ville få det en stund för att göra studier till en roman ur stockholmslifvet, som jag just hade under bearbetning. Men då tappade hon rakt kontenansen. Studier! Skulle jag bli en kvinnosaksskvinna nu också, en sådan där blåstrumpa, som gick och rotade i alla möjliga skandalhistorier för att sedan publicera dem i sina mer eller mindre oblyga skildringar. Nej, så skulle hon nu också stänga in mig på mitt rum eller taga mina kläder ifrån mig, så på den syndatillställningen komme jag då ej, om hon var i lifvet.

Morbror, som just ej var känd för att pläga ha sin egen mening, assisterade ovanligt kraftigt, och uppdrog som afslutning en talande parallell mellan förr och nu, mellan forntidens idealkvinnor och nutidens emanciperade afskum.

Här voro goda råd dyra. Kosta hvad det kosta ville skulle jag nu gå på festen, men huru det skulle gå för sig, därpå grubblade jag både nätter och dagar. Jag gjorde upp planer, som dock alla snart förkastades som outförbara. Då beslöt jag mig för att tillgripa den allra enklaste och vanligaste, men därför också kanske den som väckte minst misstankar. Jag hade en sändeles god väninna, som också funnit nåd för mosters argusögon och som bodde långt uppe på söder, och på hvilken jag tryggt kunde lita. Till henne skulle jag låta bjuda mig och låtsa mig ligga kvar. Jag skulle naturligtvis anlägga en mycket trist min, och böja mig för nödvändighetens lag — men så vara fri och få tillbringa lyckliga timmar i Ludvigs sällskap.

Den otåligt efterlängtade aftonen kom sent omsider och allt gick efter uträkning. Moster såg min låtsade misstämning och var väl ett ovanligt blidt humör, och som morbror var bortbjuden till middag och sagt till om att han ej skulle komma hem förr än sent, undslapp jag också hans skarpa falkblickar.

Och så stod jag där i den ståtligt smyckade lokalen. Insvept i en vid, skär domino vandrade jag omkring vid Ludvigs arm njutande i fulla drag af den festliga anblicken. Dekoreringen, dräkterna, sorlet och musiken, allt gjorde mig hufvudyr af förtjusning och jag kände mina pulsar slå af glädje och lycka. Vi stodo just i den till trängsel fyllda buffeten, då vi under Ludvigs försök att skaffa oss ett bord blefvo trängda åt hvar sitt håll. Förskräckt och utan förmåga att själf reda mig fördes jag i trängseln åter ut i den stora salen, och det dröjde en god stund innan jag åter förmådde uppsöka den plats där vi blifvit skilda. Men hur jag spanade och spanade lyckades jag ej upptäcka min kavaljer. Hvad skulle jag nu taga mig till? Jag kände mitt mod svikta och jag tror att jag var nära att svimma, då en herre plötsligt tog min arm och förde mig ur den värsta trängseln till ett bord jämförlesevis isoleradt, och halft tillintetgjord sjönk jag ned i en soffa.

— Fröken är litet orolig, hörde jag som i en dröm honom hviska. — Får det inte lof att vara ett litet glas champagne? Det skall nog göra er godt.

Mina läppar voro torra, min strupe liksom hopsnörd och utan att vidare reflektera tömde jag det glas han räckte mig. Men nu vaknade jag till besinning. Ensam med en främmande herre, och jag som hört moster förtälja så mycket om maskeradherrarnes fria umgängessätt. Nej, jag måste bort. Häftigt reste jag på mig, men min kavaljer lade sin arm om mitt lif och lutade sig mot mig och hviskade:

— Inte är det värdt att sjåpa sig inte! Nu skola vi letva muntert, lilla vän, eller hur?

Men hvad nu då? Jag stirrade som förhexad. Rösten, figuren, ögonen, ja visst var det han, ehuru en stor lösnäsa hade förändrat hans utseende! Och jag brast i ett klingande skratt.

— Nå, det låter höra sig, utbrast min riddare belåtet, men jag lutade mig mot honom och hviskade bara:

— Är du också här morbror?

En elektrisk stöt skulle ha verkat mera lugnande på honom. Stackars morbror, något så förskräckt har jag aldrig i mitt lif sett förut.

— Äh, herre gud, hvad skall moster säga! var det enda som han kunde yttra, han den stadiga, lugna och korrekta morbror.

— Äh, var lugn! hviskade jag. Jag skall minsann inte förråda dig, bara du lofvar detsamma och så — hjälper mig att taga reda på Ludvig. Men han förmådde bara framstamma några osammanhängande ord, då Ludvig till all lycka stod vid vårt bord.

— Sitter du här och dricker champagne med en vildt främmande? sporde han hetsigt. Du har då ganska fort lärt dig maskeradfasoner.

Ja, hade jag inte varit så sprittande glad, hade jag nog varit hjärtlös att pläga honom en liten stund, men nu jublade jag endast:

— Men titta då! Det är ju morbror!

Ludvig, han stod där lika häpen som jag varit, men sedan skulle ni hört! Han höll en väldig straffpredikan för morbror så att jag själf tyckte han gick för långt. Han den skenhelige mannen gå på maskerad! Det skulle han minsann sprida ut i hela staden — om inte morbror gaf sitt bifall till vår förlofning. Den listige skälmen, han visste nog hvad han gjorde.

Ja, hvad skulle stackars morbror väl göra? Han gjorde naturligtvis, hvad hvarje förståndig karl skulle ha gjort: han tänkte på husfredens upprätthållande. Och att han den gången handlade klokt, det inser han nog hvarje gång han gästar vårt lyckliga hem. Men jag tror ändå att hans maskeradstämning den gången blef något skämd.

Men moster hon kan aldrig förstå huru gubben hennes så tvärt kom på andra tankar angående Ludvig och hvarför han så bestämdt dref sin vilja igenom beträffande vår förlofning.

Tjufven: — Den här karlen borde åtalas för bedrägeri. Ett stort brand- och dyrkfritt kassaskåp i affären, och när det så blir uppbrutet är det tomt!

Väninnan: Hvad är din fästman för något?

Fästmön: Antikvitetshandlare.

Väninnan: Tänk hvad han skall uppskatta dig!

Lille Hans: — Mamma är inte hemma. Hon är hos tanddoktorn.

Den besökande: — Stackars mamma! Är hon tvungen att dra ut tänder nu igen?

Lille Hans: — Nej då! Tvärtom! Hon får fem nya.

Domaren: — Ni är anklagad för att midt på gatan ha slagit denne man till marken och plundrat honom så när som på hans guldur.

Den anklagade: — Hade han verkligen ett guldur på sig?

Domaren: — Ja!

Den anklagade: — Herr domare. Då skall jag be att få framhålla förmildrande omständigheter. Naturligtvis måste jag ha varit redlöst öfverlastad!

Staten Ohio, Staden Toledo, Lucas County. } ss

FRANK J. CHENEY svär att han är den äldre delägaren i firman F. J. CHENEY & CO., som har säte i staden Toledo, nämnda county och stat, och att samma firma vill betala en summa af hundrade dollars för hvart enda fall af katarrh som icke kan botas vid bruket af HALL'S CATARRH CURE.

Frank J. Cheney.

Bevittnat för mig och undertecknat i min närvaro den 6te December 1886.

Seal. A. W. Gleason, Notarius Publicus.

HALL'S CATARRH CURE tages invärtes och verkar direkt på blodet och slemhinnorna i systemet. Skrif efter intyg, gratis.

F. J. Cheney & Co., Toledo, Ohio.

Säljes hos alla apotekare, 75c.

Hall's Family Pills äro de bästa.

KODAK SAFETY FILM